

Krívajúci baranček

*Na námet rozprávky od Maxa Lucada – The Crippled Lamb spracovala Martina Polohová.
Pre deti od cca 4 do 10 rokov.*

Na javisku je pripravená scéna, ktorá pripomína trávu a kvety – lúku a v pozadí je maštaľka – najlepšie plachtová kulisa. Zaznie hudba a do toho začne hovoriť rozprávač.

R: Kde bolo, tam bolo, bolo raz jedno slnečné údolie plné čerstvej zelenej trávy. Napriek tomu však, že bolo celé zelené, keby ste sa naň pozreli z diaľky, zdalo by sa vám, že je viac biele ako zelené. Alebo aspoň flákaté – zeleno-biele. Ste zvedaví prečo?

Nuž preto, lebo toto naše údolie bolo od rána do večera plné veselých bielych ovečiek, ktoré sa tam pásli a pritom skákali, behali, súťažili a hlavne sa smiali. Niektoré z tých ovečiek boli ešte celkom malinké, avšak to im vôbec nevadilo. Celé dni sa naháňali a robili aj všelijaké huncútstva. Ale nech vám o tom porozprávajú samé:

Hudba sa zosilní a na scénu veselo prichádzajú malé ovečky (najmladšie deti). Držia sa za ruky a hovoria básničky (prvú a poslednú strofu môžu povedať spolu). V pozadí môže hrať jemná hudba.

My sme malé ovečky,
veselé a krásne.
Radi jeme trávičku,
to je predsa jasné.
Bé, bé, bé.

Ja mám takú bielu vlnu
ako sniežik na Vianoce.
Keď slniečko na mňa svieti,
iba sa tak zaligocem.

Ja som malý baranček.
Aj rožky mi rastú – aha.
Keď ma budete chcieť chytiť,
tak vás s nimi ponahám.

Ja som malá ovečka.
Rožky veru nemám žiadne.
Keď však vyleziem na skalú,
nikto na mňa nedočiahne.

Mne hovoria, že som beťár,
lebo mám už veľké rožky.
A rád s nimi iných štuchám.
A ešte mám rýchle nôžky.

Som ovečka parádnicá,

krásna ako princeznička.
Biela vlna, čierne očká,
na zadočku aj mašlička.

Ja som baranček – zvedavček.
Všetko, všetko vedieť chcem.
Nájdem dieru? Vleziem do nej.
A potom z nej vyleziem.

Ja mám tento krásny zvonček.
Keď vykročím, zazvoním.
Dal mi ho môj milý pastier,
nech sa mu vraj nestratím.

Pozrite sa na mňa, deti,
Mňa volajú maškrtníkom.
Len čo vstanem, hneď už papám,
tak aj spinkám s podbradníkom..

My sme malé ovečky,
veselé a krásne,
radi jeme trávičku,
to je predsa jasné.

Bé, bé, bé.

Hudba trochu zintenzívnie, malé ovečky schádzajú dolu a keď sa utíšia, do hudby zaznie hlas rozprávača.

R: Ale nielen takýmto malým ovečkám bolo na lúke veselo. Aj ich staršie kamarátky sa tešili a hrali jedna radosť. Samozrejme, staršie ovečky si vymýšľali už aj iné, komplikovanejšie zábavy ako malé ovečky. Ich úplne najobľúbenejšou hrou bola hra na naháňačku.

Staršie ovečky vyjdú na scénu a predvádzajú naháňanie sa.

O1: Beky, chyt' ma. Tu som. Aha.

O2: A ja som tu. Chyt' mňa.

O3: Mám vás. A teraz chytajte vy mňa. No, skúste to! Chi, chi.

O1: Už ťa máme!

Ovečky sa so smiechom rozbehnú k O3 a chytia sa všetky tri za ruky. Zaznie predohra k nasledujúcej piesni. Ovečky tancujú a spievajú do hudby.

Pieseň: Ovečky, ovečky, aký život máme,
beháme, skáčeme, vždy sa iba hráme.
Čože nám chýba na tom našom svete,
Šťastnejšie ovečky veru nenájdete.

Bé, bé, bé,..

O1: „Utekajte, lebo chytám.“

Ovečky sa ešte so smiechom rozbehnú a ujdú zo scény.

R: V zelenom údolí bolo teda veselo. Ovečky behali, skákali a mali veselé očka. Všetky, okrem jednej. Aj keď zelené údolie bolo veľmi veselým údolím, predsa sa v ňom našla jedna ovečka, vlastne baranček, ktorého očka, aj keď žil s veselými ovečkami, boli stále smutné. Pýtate sa prečo?

Jozue, tak sa náš baranček volal, sa díval na všetky ostatné ovečky a bol smutný, pretože všetky mali snehobielu vlnu, a on ju mal pokrytú čiernymi fliáčikmi. Díval sa na ostatné ovečky a bol smutný, pretože všetky mali mamičky a oteckov, len on nemal ani mamičku, ani otecka.

Ale najsmutnejší bol vtedy, keď sa díval, ako ovečky skáču a behajú. On skákať a behať nemohol. Jozue sa narodil s jednou nefungujúcou nožičkou. Vždy, keď urobil krok, poriadne sa vykřivil. Jozue bol krívajúcim barančekom.

Na scénu vyjde Jozue. Zaznie hudba, predohra k Jozuovej piesni a Jozue spieva / recituje:

Som baranček, mám vlnu, ba aj rôžky.
Som baranček, všakže sa podobám.
Som baranček, no som trošičku iný.
Svoj príbeh vám v pesničke zaspievam.

Som baranček s krívajúcou nôžkou,
som baranček bez mamy ovečky,
som baranček, no neviem behať, skákať,
a tak som iný, iný a samučký.

Jozue dospieva a na scénu vystupuje kravička Abigail.

A: Ahoj, Jozue. Ale nevrav, znovu máš smutnú náladu?

J: *(natešene)* Abigail. Moja kamarátka kravička. Kde si sa tu vzala?

A: Počula som tvoju pieseň, tak som ťa musela prísť presvedčiť, že nie si až taký samučký.

J: Áno, to je pravda. Keď si tu ty, zabúdam na to, že som taký iný baranček. Vtedy sa necítim taký osamelý. Ale keď tu nie si... Nikto okrem teba sa pri mne nezastaví. Všetky jahniatka sa naháňajú, hrajú sa a mňa odháňajú. Ako by aj nie, keď im nestíham. Som taký iný ako oni.

A: Jozue, nezabudni na to, čo ti vraveli pastieri. Iný znamená zvláštny, špeciálny. Ak si iný, si špeciálny. A Pán Boh má s tými, ktorí sú špeciálni, aj iný plán - špeciálny plán. Určite ho má aj s tebou. A teraz poď dolu do doliny. Pastieri nás začnú zháňať.

Jozue a Abigail odídu zo scény.

Rozprávač: Nadišiel večer. Pastieri zahnali ovečky aj ostatné zvieratká do ich príbytkov a zostali stáť na lúke.

Na scénu vyjdú pastieri.

P1: Dnešná noc je jasná. Určite bude zajtra pekný deň. Čo keby sme sa skoro ráno vybrali do vedľajšej doliny? Na tejto lúke už nie je žiadna tráva. Ovečky tu už nemajú čo jesť.

P2: Myslím, že je to dobrý nápad. Keď vyrazíme skoro ráno, na obed už budeme tam. Usalašíme sa tam na pár dní a potom prídeme naspäť. Aj keď – mám taký pocit, ako keby sa malo niečo stať..

P1: Čo tým myslíš?

P2: Ja neviem. Nechajme to tak.

P1: Takže ráno vyrazíme?

P2: Áno, pôjdeme.

Rozprávač: Keď prišlo ráno, v košiari zavládol veľký frmol. Ovečky, nadšené z radostnej noviny, ktorú im pastieri oznámili, boli rozšantenejšie a veselšie ako inokedy. Ako všetky ovečky, aj oni sa veľmi tešili na výlet na novú lúku s čerstvou travičkou.

Hrá hudba, melódia piesne „Ovečky, ovečky“.

Na scénu vybehnú ovečky. Chytia za ruky a spievajú pieseň „Ovečky, ovečky“.

Ovečky, ovečky, aký život máme,
beháme, skáčeme, vždy sa iba hráme...
Čože nám chýba na tom našom svete?
Šťastnejšie ovečky veru nenájdete.

Bé, bé, bé,..

Na scénu vystupujú pastieri a Jozue. Pastieri nesú batoh a tvária sa, že tam ešte niečo dávajú. Jozue sa prizera a usmieva sa.

O1: *(na pastiera)* Je to pravda, pastierik? Naozaj ideme na novú lúku?

P1: Áno, ideme. Tu už toho pre vás veľa nezostalo.

O2: Júj, ako sa teším. To bude zábava.

O3: Kto vie, ako bude tá lúka vyzerat'?

J: Možno tam budú nejaké zaujímavé skrýše. Pokúsím sa ich objaviť...

O1: *(skočí mu do reči)* Ty Jozue? Ale ty predsa s nami nemôžeš ísť.

J: Prečo nie?

O2: Áno, určite nemôžeš. Ved' by si to nezvládol. Tá nová lúka je určite ďaleko.

O3: Keby sme museli ísť pomaly ako ty, trvalo by nám to veľmi dlho.

(Pastier 2 spozornie a podíde k ovečkám. Objíme Josha.)

P2: Jozue, naozaj by si to nezvládol. Nemôžeš ísť s nami. Je to ďaleko. Nezostaneš tu však sám. Abigail, tvoja priateľka kravička, zostane s tebou.

J: Áno, ja viem. Ja som iný.

P1: *(podíde k nemu a potľapká ho)* Áno, Jozue, si iný. Si špeciálny. Nezabudni, s tými, ktorí sú špeciálni, má Pán Boh špeciálny plán. Nezabudni na to, a nebud' smutný.

O1: Do videnia, Jozue.

O2: My sa vrátíme.

O3: A nebud' smutný!

Všetci odídu zo scény. Zostáva len Jozue.

J: Iný, špeciálny... Špeciálny plán so špeciálnym barančekom... Hm... (ľahne si)

Zaznie hudba a na scénu potichu prichádza kravička Abigail. Sadne si k Jozuovi a spieva / recituje:

V Biblii sú krásne, špeciálne plány,
ktoré má sám Pán Boh so všetkými nami.
Špeciálne sa však díva priamo z neba
na tých špeciálnych, napríklad na teba...

On má niečo väčšie pre tých, čo sú sami.
Krívajúcich, chorých, bez ocka či mamy.
Pre nich má Pán Ježiš niečo veľmi vzácne.
Len počkaj, uvidíš, bude to prekrásne!

Recituje najprv Abigail, potom spolu Jozuom.

Nakoniec Jozue ešte zarecituje druhú strofu sám:

On má niečo väčšie pre tých, čo sú sami.
Krívajúcich, chorých, bez ocka či mamy.
Pre nich má Pán Ježiš niečo veľmi vzácne.
Tak počkám, uvidím...
Bude to prekrásne!

A: Poď do maštal'ky, Jozue. Slnko zapadá, ja som hladná a v jasličkách nám pastieri nechali dostatok čerstvého sena.

Obaja sa poberú do maštal'ky – za záves, na ktorom je nakreslená maštal'ka. Záves sa odtiahne, vo vnútri sú jasličky, zvieratká si k nim sadnú a najedia sa. Hrá hudba, zvieratká sa posunú dozadu a ľahnú si. Hovorí rozprávač a do jeho rozprávania sa hasia svetlá. Zasvieti svetlo, ktoré pripomína hviezdu. Pomaly počas rozprávania prichádza Jozef a Mária. Mária má pod šatami bábiku. Sadnú si k jasličkám, otočia sa chrbtom k javisku, vyberú bábiku, uložia ju do jasličiek a niečo akože hľadajú.

R: Jozue a Abigail sa uložili na odpočinok. Unavení po náročnom dni rýchlo zaspali. Nevideli ani nepočuli, ako sa do maštal'ky tichučko nasťahovali dvaja ľudia – muž a žena. Nepočuli ich tlmené hlasy, nezobudilo ich ani netypické svetlo, ktoré vydávala zvláštna, špeciálna hviezda svietiaci priamo nad ich maštal'kou.

Ale, čo to? Jozue zrazu pootvoril oči. Bolo to naozaj alebo sa mu to len zdalo? Čo to bol za zvuk? Jozue otvoril oči doširoka a zostal celý prekvapený. Teraz to už videl – muža a ženu v ich maštal'ke ožiarenej netypickým svetlom a – medzi nimi, v jasličkách, z ktorých pred chvíľou jedli čerstvé seno, ležalo malé bábätko – najmenšie, aké kedy Jozue videl. A plakalo. Tak veľmi plakalo.

M: Jozef, je mu zima. Potrebujeme nejakú prikrývku.

J: Nie som si istý, Mária, či nejakú zoženieme. Nič také tu nevidím..

Rozprávač: Prikrývku.. Nemajú prikrývku pre bábätko. Ale Jozue má predsa vlnu. On sám je teplučkou a mäkkou prikrývkou.

Jozue sa zdvihol a hanblivo sa priblížil k jasličkám. Žena a muž sa naňho láskavo pozreli. Jozue podišiel k bábätku a pritúlil sa k nemu svojou teplou, mäkkou vlnou. Bábätko utíchlo. Zaspalo.

Do rozprávačovho rozprávania znie tichá, slávnostná vianočná hudba –napr. Tichá noc. Do toho pribiehajú k maštálke pastieri a ovečky.

Vojdú zboku a kľaknú si na kolená.

P1: Videli sme jasné svetlo a počuli sme anjelov. Povedali nám o narodení Božieho Syna.

P2: Prišli sme sa mu pokloniť..

Všimnú si Jozuu. Ovečka sa k nemu priblíži a nahlas mu pošepká:

O1: Jozue! Vieš, kto je to bábätko?

Vtom zaznie z pozadia Abigailin hlas.

A: Vie. Je to také iné - špeciálne dieťaťko. A náš iný - špeciálny Jozue ho ochránil pred zimou.

Jozef: Nielen to. Toto iné – špeciálne dieťaťko je iným – špeciálnym kráľom.

Mária: Váš špeciálny baranček ochránil pred zimou špeciálneho kráľa – Kráľa všetkých kráľov – Božieho Syna.

Zaznie hudba, do ktorej rozprávač a nakoniec Jozue povedia posledné slová.

Rozprávač: Jozue nevravel nič, len sa díval. Díval sa na dieťaťko v jeho objatí, díval sa na ženu a muža, na Abigail i na pastierov a ovečky. A ako sa tak díval, vedel, že toto je špeciálny moment. Presne ten špeciálny moment, na ktorý on, špeciálny baranček, tak dlho čakal. Teraz už vedel, prečo je iným – špeciálnym barančekom. A vedel, že pastieri aj Abigail mali pravdu.

Jozue: Keby som nemal krívajúcu nožičku, bol by som s ostatnými na lúke. A kto by potom zohrial špeciálneho Kráľa kráľov? Ako dobre, že som iný – špeciálny baranček.

Hudba vyvrcholí, maštálka sa zatvorí. Všetci, ktorí účinkovali, sa postaví pred maštálku a spievajú nejakú vianočnú pieseň na záver, napríklad Dieťa krásne alebo niečo iné. ☺

Dieťa krásne

Dieťa krásne, narodené,
v biednych jasliach položené,
pred tebou padáme,
dary ti skladáme.

Ja ti nesiem veselého
barančka zo stáda svojho.
S ním sa môžeš hrať,
veselo zabávať.

Ja ti nesiem dve kozičky,
by ti zohriali nožičky.
Ja zas mliečka málo,
by sa líčko smialo.

A my biedni, čo ti dáme,
keď žiadny darček nemáme?
Áno, už to máme!
Celí sa ti dáme. ☺